

DIVOTVORCI

kniha druhá

Clar

Karel Hradil

● — pointa

Divotvorci: Kniha druhá

Clar

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Karel Hradil

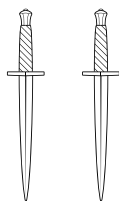
Divotvorci: Kniha druhá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Divotvorci

Kniha druhá

Clar

Copyright © Karel Hradil, 2026

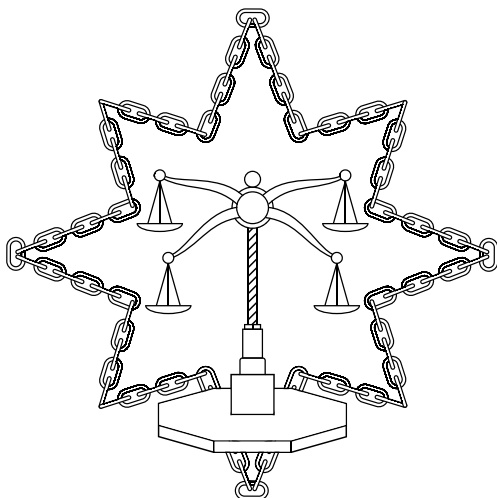
Cover, Map & Illustration © Martin Stehlík, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5411-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5490-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5504-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5505-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

DIVOTVORCI

kniha druhá

Clar

~

Karel Hradil

● ■ pointa

2026

*Ti, co zrodili se prvně
ze záře Temnoty,
ze stínů jasu,
krácejí pospolu veskrze svorně.*

*Sami k sobě pak vzhlížejí,
padají do noty,
na odiv krásu,
však nitra častokrát nicotou zejí.*

Kapitola desátá

Pekla Duše, Duše Pekla

XXXVI.

Daibol potlačil sotva znatelný náznak kašle, který ho pošimral na plicích. Než se konečně odhodlal vyslyšet blikající signály rudého kamínku, jejichž prostřednictvím jej do služby opětovně volali pekelní kolegové, přemítal o možných směrech hovorů mezi ním a divotvornými přáteli.

O náznacích budoucího směřování, které se počínaly prozatím nesměle projevovat v Osmihorém království, měl již v těžké hlavě vlastní domněnky. K tomu, aby je dokázal rozvinout do smysluplnější podoby, však i přes svůj záviděníhodný rozhled a bystrý úsudek potřeboval pomyslného oponenta, v nejlepším případě někoho s obdobnou mírou inteligence. Jako ideální protihráč a spoluhráč v jednom pro takové účely vždy dobře sloužil mistr Mirklin. Ten si ovšem bude muset pohovořit pouze s Drungem a Basilem,

kterí snad brzy naleznou správnou cestu zpět do Kovadliny. Všichni zbloudilí snad brzy naleznou cestu domů.

Promnul si unavené oči a oprášil dlouhý kabátec, ač to ani nebylo potřeba. Spíše tak mimoděk vyjádřil, že přemístění bylo uskutečněno a on zase po delší době spočívá před jednou z pekelných bran. Už se ani nepozastavoval nad tím, proč se neustále lpí na dodržování tradice, že dál než právě k některé ze šesti vstupních bran je pro všechny čerty i nečerty přemístění z povrchu zemského zapovězeno.

Kdyby se nad tím přece jen podívoval i nyní, jako už ostatně mnohokrát předtím, jistě by ho krom jiných napadly dvě možné odpovědi. Jednak nejvyšší hodnostáři a představitelé této veledůležité instituce nezdolně trvají na dodržování mnoha zvyklostí zapačovaných tisíciletým prachem, protože přece kdo jiný by, u všech čertů, měl dodržovat pradávné úmluvy než právě předurčení nositelé výsostných hodnot, jakými Pekelníci bezesporu jsou. Druhou odpověď skýtala možnost se alespoň na okamžik zastavit u majestátní brány tyčící se proti trvale temně oranžové obloze a pokochat se její krásou. Ne, v Pekle není vidět nebeská klenba, přesto jej celé obepíná oranžově žhnoucí báně a právě ta tvoří dechberoucí kontrast proti kvádru z precizně opracovaných bílých kamenů. Hranol je vůči navazujícím nevysokým hradbám o čtvrtinu pootočen a láká ke vstupu do Pekla hned dvěma kolmými, vždy otevřenými vraty, vytesanými z markobeny – toho nejčernějšího dřeva, které je pekelným truhlářům k dispozici. Kdo a na obranu proti komu nechal hradby vystavět, si jistě nepamatují už ani ony samy. Bylo by bláhové uvěřit tomu, že by se kdy v minulosti našel takový šílenec, v jehož choré mysli by se urodil nápad zaútočit právě na Peklo.

Správně, celé Peklo je obrovské město, centrum veškerého společenského, obchodního i kulturního podzemního života. Směle by se dalo označit za ústřední město nesmírného veškerenstva.

Středobod širosvěta v samém jádru země. A ta bude vesmírně rotovat pouze do té doby, dokud se bude točit pekelný život neoddělitelně provázaný se všemi úděly, které po zemském životě nutně následují.

Daibol se vmísil do proudícího mnohohlavého průvodu směřujícího dovnitř. Pro přemístění si vybral jednu z klidnějších částí města, přesto se musel prodírat davem, který se najednou shlukl hned za bránou. Když se přiblížil, se zájmem nakukoval, co se děje.

Kdosi honosně oblečený na něj začal mávat hned, jakmile jej spatřil. Podle elegantního úboru, který by si nezavdal se slavnostní uniformou vysoce postaveného vojenského důstojníka, každý na první pohled poznal, že patří ke zřízencům toho nejváženějšího pekelného úřadu – Soudu. Soudní úředník se všem motal v cestě a nemotorně zavazel, proto se kolem něj nezdržovali pouze procházející návštěvníci, ale zejména jejich na půl úst troušené nadávky. *Nezavazej, přezírávče ... Kam až si pro ty hříšné Duše musí trajdat ... To nemají v baráku co na práci, že si špacírují po vycházkách?*

„Co tu děláš, Peetrsi?“ oslovil jej místo pozdravu Daibol a podezíravě si jej měřil.

„Vítejte zpět doma, čtvrtý Soudče,“ řekl Peetr a uctivě se při tom uklonil. „Druhý Soudce mě požádal, abych vám šel k bráně naproti a doprovodil vás.“

„Můj bratr?“ nechápal Daibol. „Proč?“

„To mi neráčil sdělit, pane,“ odvětil klidně Peetr a otevřenou dlaní si pečlivě uhladil lesklé černé kadeře. Měl dokonale tvarovanou hlavu, z níž na bocích trčely dva zapravené růžky, přesně tak, jak se na správného čerta slušelo a patřilo.

„A jak vlastně věděl, že se objevím zrovna u tohoto vchodu?“ brblal dále Daibol.

„Soudce Lakmus se zmínil, že jinou vstupní bránu do našeho panství většinou nepoužíváte.“

Soudce Lakmus. Přesněji řečeno druhý Soudce Lakmus, Daibolův o pár let starší bratr, který však zná svého mladšího sourozence lépe než on sám. Přinejmenším je o tom skálopevně přesvědčen.

„Domnívá se snad, že bych volání nejhlubšího úřadu ignoroval?“ ohradil se Daibol.

Peetrs přešel spíše řečnický míněnou otázku taktním mlčením a spokojil se s lehkým pokynutím rukou na znamení, že by již déle neměli meškat. Daibol si povzdechl. Vyhoupili se do přistaveného kočáru bez střechy, vozka s třírohým kloboukem a splývavým pláštěm pobídl dva vraníky se sněhově bílými očima k pohybu a už uháněli bočními ulicemi vstříc hlavní pekelné třídě. Kola ve sele drncela po dláždění. Vozka zná jistě právě tu nejkratší cestu, kudy povoz městem proplete až k budově Soudu. Díky znaku na bočních dvířkách kočáru – čtyřramenným vahám uzavřeným ve hvězdě s osmi nestejně dlouhými cípy z propletených řetězů – jim tu a tam náhodní chodci nesměle kynuli na pozdrav.

Daibol si opřel loket o sametové polstrování a bradu vsadil do dlaně. Úředník Peetrs naproti němu seděl unyle, bez jediného slova a přitrouble se usmíval, až tu a tam odhalil své špičaté zuby s velkými mezerami. Daibolovi to ani v nejmenším nevadilo. Nerad byl zbytečně rušen hloupými malichernostmi. Mohl tak nerušeně obdivovat okolí. Pokud by jej u vstupu nečekal Peetrs s odvozem, zvolil by svižnou procházku. Tuze rád se toulal pekelným městem a pozoroval všechen neutuchající ruch i poklidná zákoutí. Zbožňoval kochání se monstrózními stavbami i sotva postřehnutelnými domy s nenápadnými dvířky, za nimiž mnohdy sídlily úřady daleko důležitější a váženější než v oněch okázalých a honosných objektech.

Kombinace oslnivě bílých kamenných stěn a černočerného dřeva užitého staviteli pro okna i dveře však byla pro celé Peklo

společná a typická. Daibolovi vždy imponovaly čisté linky i symbolika, kterou si v sobě protichůdné barvy nesly a sebevědomě ji zobrazovaly. Nic není jen dobré, nic není jen špatné. Každé světlo umí vrhat stín a každý stín zase mizí nejen pod dohledem světla, nýbrž i pod příkrovem ještě větší temnoty.

Takže mě znovu do služby povolával přímo Lakmus, přemítal Daibol. Co se přihodilo tak akutního, že bratrovi záleželo na Daibolově brzké přítomnosti natolik, aby pro něj poslal spěšný doprovod? Nic konkrétního jej nenapadalo, koneckonců, mohlo se jednat opravdu o cokoli. Jist si byl pouze jedinou věcí. Že by Lakmus napanikařil jen tak z plezíru.

Kočár suverénně brázdil ulice, až dal vozka koním konečně pokyn k zastavení. Stanuli přímo před Soudem, jehož budova zabírala rozsáhlou část půlkruhového náměstí v samém centru Pekla. Hlavní vstup do něj lemovaly alegorické sochy lidských ctností i neřestí, jakož i nejvýznamnějších představitelů nejspravedlivější poroty, kteří již byli mnoho a mnoho let na zaslouženém věčném odpočinku.

Širokým schodištěm mu již v ústrety sbíhal Lakmus. Rozepnutý kabátec plný štrápců a zapíchaných blyštivých sponek kolem něj vlál a dodával jeho příchodu dramatický nádech. Daibol tázavě rozpráhnul paže.

„Zdravím tě,“ sípal Lakmus a jindy snědý obličej měl nezvykle pobledlý. Působil sešle, jako by od jejich posledního setkání neuběhlo pár týdnů, nýbrž celé roky.

„Co se děje?“ zajímal se Daibol, ale to už ho Lakmus držel za rameno a táhl opačným směrem.

„Není čas na vysvětlování, pospěš,“ odpověděl tajemně Lakmus a vedl jej k vedlejšímu vstupu.

Strážní s dlouhými halapartnami korzující na schodišti si při pohledu na jejich počínání vyměnili nechápavé pohledy.

„Musím uznat, že mě trochu děsíš,“ připustil Daibol, když doháněl Lakmusovo tempo, aby mu vůbec stačil.

„Věř mi, že jakmile uztříš, co já, pochopíš mé podivné chování,“ řekl Lakmus. „Jedná se o to, že se nám tu zjevil někdo, kdo by tu vůbec neměl být.“

„Cožpak zrovna tento stav si dovoluujeme posuzovat, bratře?“ napomenul jej Daibol.

„Zrovna dnes bychom měli. Zrovna dnes bychom pro všechno pekelné i světské měli,“ zopakoval dvakrát Lakmus.

Propletli se úzkými, spoře osvětlenými chodbičkami, až ozvěny jejich kroků ustaly před nenápadnými, neoznačenými dveřmi.

„Kde to jsme? Tady to vůbec neznám,“ řekl Daibol. Šeptal, aniž si byl vědom důvodu.

„Máme strašlivě málo času,“ pokračoval v záhadné řeči Lakmus. „Musel jsem konat nadmíru rychle. Měli jsme obrovské štěstí, že jsem se zrovna nacházel na místě, z něhož jsem mohl ihned zakročit, než by se další dění stalo nevyhnutelným a mimo náš dosah.“

„Co je za těmi dveřmi?“ zeptal se Daibol a hleděl bratrovi přísně do očí. Podle jejich rozrušeného těkání se druhý Soudce nacházel v rozpoležení, které ještě dosud nepoznal. A cítil se v něm krajně nekomfortně.

„Nakoukni sám,“ vybídl jej konečně Lakmus.

Daibol přikývl a pomalu vydechl. Chladná klika jej zastudila na prstech. Daleko více jej ovšem přimrazil výjev, který spatřil za dveřmi. V neveliké zešřelé místnosti byla jediným zdrojem chabého světla jakási napůl průhledná hmota, povalující se na podlaže bez ladu a skladu. Lakmus bratra pobídl, aby vstoupil dovnitř. Daibol tak opatrně učinil. Udělal dva tři rychlé přísuny, shýbnul se a teprve pak mu bylo vše jasnější.

Paběrkující hmota měla zdánlivou podobu ženského těla, nejednalo se však již o fyzické tělo v pravém slova smyslu. V místnosti

spočívala už jen problíkávající Duše spolu s aurou zbývající pozemské krásy, které však byl sem do Pekla již přístup zapovězen. Ubohý otisk živoucího bytí nasycený smutnými přízvisky a konečností pozemského putování. Dokonalý zůstatek nedokonalé schránky, jež se již více nemůže protloukat ponurostí a záludnostmi pozemského světa.

Daibol si přidržel obě ruce před očima, aby dal sám sobě šanci zadoufat, že ač bdí, zdá se mu ta nejstrašnější noční můra. Žel situace byla neměnná, i když oči znovu prozřely. Daibol klesl na kolena a tváře se mu propadly hlubokým zármutkem. Lakmus jeho pocity velmi dobře vnímal, neboť je prožil totožně.

Duše patřila Aivě a to znamenalo jediné. Její život nahoře na zemi nedávno vyhasl.

„Musíme co nejrychleji zjistit, co přesně se událo,“ prolomil tragické mlčení Lakmus, jelikož si velmi dobře uvědomoval, že nemají času nazbyt.

Jeho bratrovi však přišlo veškeré další jednání zbytečné. Dávný sled událostí, který společně s Lakmusem a Mirklinem pomohli namotat na vřeteno Osudu, pozbyl skolem Aivy smysl.

„Bratře,“ oslovil jej rázně Lakmus a zatřásl s ním. „Vzpamatuj se, ještě není vše ztraceno.“

Daibol se na něj prosebně zadíval, jako by v jeho tváři hledal alespoň náznak, že to, co říká, může být pravda. Znělo to spíše jako plané chlácholení.

Lakmus sáhl do jedné z mnoha kapes svého zdobného obleku a vytáhl malý předmět, který horlivě strkal do ruky Daibolovi.

„Co je to?“ divil se Daibol. „Tabatěrka? Chceš si snad obřadně zakouřit?“

„Nemluv jako hlupák,“ napomenul bratra Lakmus. „Dělej! Zahřej ji, otevři a namiř na... Aivu.“

Daibol byl snad poprvé ve svém životě natolik paralyzován, že mu příkré pokyny přišly vhod, aby byl s to provádět alespoň základní úkony. Sevřel tabatěrku pevně do obou dlaní, usilovně ji tisknul, až pocítil, že se hřejivé teplo jeho těla přeneslo na ni. Ozvalo se lehké cvaknutí, když ji následně rozevřel jako říční škebli. K jeho údivu se uvnitř namísto tabáku ukrývala maličká blyštivá perla. Nasměroval tabatěrku na Aivu a čekal, co se stane.

Aivina Duše se začala chvět víc a více. Lakmusovy oči se široce rozevřely, neboť sám netušil, zda se v úvahách nepřepočítal. Že by už snad byla smířena se svým údělem a bránila se dalšímu soužení? Podle všeho ovšem zvolil správné řešení. Duše se ještě chvíli potýkala sama se sebou, aby se následně proměnila v tenoučké vlákno, které se postupně obtočilo kolem malé perly a vytvořilo chvějivé klobíčko. Daibol tabatěrku spěšně zaklapl a obrátil se znovu na bratra.

„Co plánuješ teď?“

Lakmus si odkašlal: „Musíme se nepozorovaně dostat do spisovny a pokusit se zjistit podrobnosti o posledních okamžicích Aivy na její pozemské pouti. Podle toho, co se nám vyjeví, se pak rozhodneme, co dál. Souhlasíš?“

Daibol už bez sebemenšího zaváhání pokýval hlavou. *Ještě není vše ztraceno.* „Směle do toho, bratře!“

Načrtnutý plán dostal první povážlivou trhlinu, jen co vystrčili nosy zpoza dveří na chodbu. Nikdo nevíтанý se na ní sice nenacházel, ale pochodně na stěnách přerývaně žhnuly sytě zeleným ohněm, jehož barva se varovně odrážela od stěn i stropů kolem. Znamenalo to jediné – v budově Soudu byl vyhlášen poplach. Někteří svědomitý zřízenec instituce již bezpochyby zjistil, že Aivina Duše se nenacházela na místě, ze kterého by měla být postoupena k následnému spravedlivému procesu.

A Pekelníci rozhodně nesnesli žádnou nepatřičnost, lajdáckost, či dokonce spiknutí, tím spíše ve svém nejváženějším úřadu. Na spiknutí byli obzvláště alergičtí, a právě toho se Lakmus s Daibolem dopouštěli. V očích ostatních čertů by se ocitli v rolích nenáviděných a zavrženíhodných osob. Rázem by jejich dřívější zásluhy a přínos pro vše pekelné byly smáznuty a zapomenuty. Co huře, byli by důsledně potrestáni podle těch nejprísrnějších nařízení a výnosů.

Oba si však velice dobře uvědomovali, že toto riziko podstoupit prostě a jednoduše musí. Nikdo v Pekle krom jich dvou si totiž nebyl vědom důležitosti Aivy. A pokud ještě vůbec existovala alespoň nepatrná naděje, že se jim podaří situaci zachránit či přinejmenším zmírnit její dopady, byli povinni se o to pokusit. Nejen pro Peklo, nýbrž rovnou pro celý svět.

Vydali se do útrob Soudu, kde se v jednom z vyšších pater nacházela spisovna – veledůležitá místnost, ve které se jim mělo dostat dalších nezbytných informací. Snažili se působit co nejméně nápadně, jelikož prozatím netušili, co přesně jejich pekelní kolegové vědí. Cestou potkávali spěšně se pohybující zřízence Soudu; někteří spěchali, jen aby se neřeklo, a zmateně přitom z náručí trousili počmáraná lejstra.

Když procházeli kolem strážného, jenž si všechny bez výjimky měřil přísným plamenným zrakem, troufnul si jej Lakmus oslovit.

„Co se to tu, u všech rohatých, děje za tyjátr?“ obořil se na něj a tvářil se více než dotčeně ze všeho zmatku kolem.

„Druhý Soudče, čtvrtý Soudče,“ pozdravil je strážný a narovnal už tak dokonale rovná záda.

„Očividně mě ani mého bratra nikdo neráčil informovat, proč v celém baráku bliká zelená pohotovost,“ sypal ze sebe rozčilený Lakmus.

„Objevilo se podezření na zbloudilou Duši v oddělení Příjmu a evidence.“

Lakmus se pokusil o co nejpřekvapenější a nejzaskočenější výraz, kterého byl vůbec schopen.

„No to je vrchol!“ zahulákal, až pár nejbližších úředníků přidalo do kroku. Daibolovi přišlo, že bratr svůj herecký výkon už lehce přehání. „Kdo to dostal na starost?“

Strážný naprázdno polkl a lehce nadzvedl jedno husté obočí.

„Obávám se, že nemám nejmenšího zdání, ctihodnosti.“

„Přirozeně,“ zaskřípal zuby Lakmus, ale to už s Daibolem zamířili za nejbližší roh. „Pospěšme,“ špitl bratrovi, „na příslušném oddělení bohužel nepracují budižkničmové. Nedá přílišnou námahu zjistit, že jsem Duši z Přijímače odklonil zrovna já.“

Prošli mnoha dveřmi. Do karet jim hrálo to, že jakožto Soudcové vlastnili klíče téměř ode všech místností, chodeb i obyčejným, řadovým čertům zapovězených prostor. Cestou ke spisovně se tak dokázali vyhnout velkému množství zbytečných pohledů a setkání. Nemínili riskovat, že náhodou natrefí na některého z kolegů, se kterým by se chtěli nechtěli museli pustit do debaty. Trocha neopatrného vyjadřování by následně mohla vést k jejich odhalení či je vystavit do role podezřelých. Náhoda, Osud nebo snad jiná vyšší mocnost jim protentokrát zůstaly nakloněny. Bez úhony stannuli až před jedním ze vchodů, který byl označen zdobnou kovovou cedulkou s nápisem *Spisovna*. Jakmile vstoupili, okamžitě je zmerčil archivář a od svého skromného pultíku si to k nim sunul klopýtavou chůzí.

„Jak ráčím posloužit, ctění pánové?“ pravil s lehkou úklonou.

Jednalo se o velmi starého čerta, vychovaného dobami dávno minulými, kdy způsoby chování byly považovány za to nejhlubší, čím mohl být malý čert vyzbrojen.

„Troufaldine, zdravíčko,“ pozdravil nenuceně Daibol a předstoupil před bratra. „Dlouhé roky jsme se neviděli, že? Jak se ti tu mezi zaprášeným papírem stále vede?“

„Nemůže to být lepší,“ šeptal s křivým bezzubým úsměvem Troufaldin a znělo to, jako když zlobivá čertáta tahají za ocas pekelnou kočku.

Podpíral se o jakési beztvaré poleno, čímž spolu s hrbatými zády dotvářel podobu skulptury zoufalého umělce, jehož opustily všechny múzy.

„To rádi slyšíme,“ vložil se do řeči Lakmus a tlumeně tleskl dlaněmi. „Poslyš, starý příteli, nehodláme tu nyní nikterak otálet. Neměj nám prosím za zlé, že si pouze zkontrolujeme jeden svitek a odebereme se opětovně pracovat.“

„Jistěže, ctihodní pánové, nebudu vás zdržovat ani rušit, račte dále do mého hájemství,“ řekl rozšafně Troufaldin, uvolnil jim cestu a současně loupł pohledem po zeleném ohni pochodní lemujících stěny.

„Zmėrcil levotu,“ utrousil na půl pusu Daibol a Lakmus neznatelně zatřepal bradou.

Spisovna patří k největším prostorám Soudu. Má sice pouze jediné patro, ale je zařizena přesně tak, aby byla plně funkční a sloužila svému účelu. Vysoké stěny jsou na dvou stranách lemovány protikladně nízkými okny, které dovnitř propouštějí tak akorát venkovního světla s temně oranžovým nádechem. K podlaze je namísto židlí a stolů připevněna spousta opěrátek. Žádný strop se nad spisovnou neklene, respektive je nahrazen soustavou drah z ocelových trubek klikatě propojených mezi sebou. Jednotlivé trubky tvoří vrstevnatou změť, nesourodý chumel tisíců linek. Na první pohled se může jevit, že tato soustava postrádá jakýkoli hlubší význam. Opak je pravdou, neboť jednotlivé trasy trubek byly sestrojeny tak, aby umožňovaly plynulý posun ve všech směrech na nich zavěšených ochranných tubusů. Ty v sobě ukrývají jednotlivé svitky a každý svitek náleží právě jednomu obyvateli pozemského světa.

Daibol s Lakmusem přistoupili k blízkému opěrátku, na jehož horní desce bylo připevněno a seřazeno velké množství mechanických tlačítek. Na každém z nich byl vyražen symbol, písmeno nebo číslice.

Lakmus namačkal příslušný příkaz a čekal, až složitý mechanismus provede zadaný úkon. Daibol zaklonil hlavu a vyhlížel, odkud se k nim spustí žádaný svitek. Ozvalo se hlasité rachocení, nejdříve z větší dálky, ale rychle se k nim přibližovalo. Za několik málo vteřin se přímo nad nimi ozvalo tupé lupnutí, což znamenalo, že konkrétní tubus zakotvil na správném bodě.

Lakmus stiskl další tlačítko a z tubusu se začal odvíjet dlouhý papír s důvěrnými a cennými údaji. Vteřiny se stávaly nekonečnými. Daibol se s těžší ovládal a nervózně mu tikalo v lýtku. Lakmus dychtivě chňapl po konci hrubého dokumentu a nedočkavě si jej přitáhl blíže k očím. Oba si jej mlčky přečetli. Nejednalo se o nikterak dlouhý zápis, je ovšem zajímavé pouze pár údajů.

JMÉNO: Aiva z rodu víl od Ztratichu

NAROZENÁ: jedenáctého pokolení Věštčova vyjevení

MANŽEL: Clarus Topajský

POTOMEK: dcera Flavia

POSLEDNÍ POBYT: voražská vesnice Pudina v Bublavíně

HŘÍCHY: vábení k utonutí v močálech, zabití

ÚMRTÍ: zabita při obraně potomka

Daibol i Lakmus svorně dočetli. Nestačili se na sebe ještě ani podívat, když se v ten samý okamžik hřmotně rozrazily dveře od všech vstupů do spisovny a dovnitř se vrátil s napřaženými halapartnami nespočet strážných v čele s Peetrsem.

„Jste již oba netrpělivě očekávání u Nejhlubšího, pánové,“ zahalekal samolibě.

XXXVII.

Clar si vesele pohvizdoval. V posledních dnech se cítil pln optimismu. Dříve na takové vjemy nebyl příliš zvyklý, nyní se však rozjařenosti nehodlal hned tak vzdát. Již několikátý den putování jej šimralo v pravém uchu a on byl skálopevně přesvědčen o tom, že je to dobré znamení. Netušil proč, ale něco mu nakukalo, že se nachází na správné cestě. Na cestě, na jejímž konci dojde ke shledání s Aivou a jejich potomkem.

Nemínil se příliš zabývat otravnými otázkami, které jej přesto opakovaně atakovaly. I díky momentálnímu vnitřnímu rozpoložení si nepřipouštěl, že by rodinu nenašel. V tomto ohledu hrál roli pouze čas a ten, jak věřil, momentálně nestál proti němu. Když už na to přišlo, třel si nepříjemné štípance, které mu uštědřovaly jiné protivné otázky. Bude s ním vůbec Aiva ochotna mluvit, po tak dlouhé době a po okolnostech, které jejich odluku způsobily? Vycítí v něm syn či dcera vlastního otce? Nebo už pro ně bude představovat naprosto cizí osobu? Ta nejvíce neodbytná otázka, jež cílila přímo na nejslabší místo jeho osobnosti, podsouvala pichlavou představu, že Aiva již pojala za chotě jiného muže a Clar je pro ni pouhou dočtenou kapitolou v knize. Jak to na něho zavola! Klastor z jeskynního doupěte v Červím kraji? *Aiva žije a není sama*. Myslel tím, že není sama díky dítěti, nebo se v jejím životě objevil jiný muž? Zpropadený Pán Duší. Ať shoří v Pekle.

Promnul si tváře zarostlé strništěm a pořádně poplácal grošáka po urousané šíji i po slepené, splihlé hřívě. Především si nezapomenout pohvizdovat.

Deštivé počasí je paličatě provázelo od doby, kdy vyjeli boční bránou z Kovadliny. Opustil Divotvorce bez rozloučení. Tedy krom Poplese, který ostatním jistě dokázal ozřejmit důvody, proč Clar nadsadil vlastní zájem nad aktuální problémy Osmihorého království. Ačkoli doposud vše halila těžko proniknutelná vědomostní mlha, byl přesvědčený, že zraky Divotvorců dokážou proniknout i jí.

Mlha nehalila Clarův svět jen obrazně, ale především se hmatatelně převalovala všude kolem něj, kde si stěží představoval okolní krajinu. Z pohvizdování přešel do prozpěvování beze slov. Domníval se, že tak lépe zaplaší neutěšené myšlenky, kterým mohla mlha vytvářet výživné podhoubí pro vyrašení. Ona melodie se k němu neustále vracela a opakovala se. Neměl nic proti, aby zněla v jeho uších tak dlouho, dokud se mu nezprotiví. Kde ji vlastně slyšel? Která loutna potulného barda či píšťala nevidomého žebráka mu ji vloudila pod kůži? Nebo si ji snad vymyslel sám? Netušil, ale ani to nebylo nikterak podstatné a nepátral po tom. Hlavně že se jej spolu s melodií drží i dobrá nálada.

Rázem ho však obě opustily. Přesněji Clar upustil otěže, holiny se mu uvolnily ze tčmenů a on padal. Grošák, ač klusal velmi obezřetně, v jednu chvíli nenadále ztratil stabilitu. Clar pouze stačil vystrčit paže před sebe, aby zmírnil pád, ale ten se nedostavoval. Stále letěl k zemi. Překvapením nestačil ani vykřiknout. Místo toho tiše očekával, kdy se z mlhy vyloupne rozbředlá hlína, která i přesto jistě způsobí nepříjemné zranění.

Stále nic. Napadlo ho, že se zřítily z nějakého zrádného srázu, avšak místo divokého víření a kotrmelců jen ladně plachtil rozlitym mlékem. Ohlédl se, kde má koně, ale neviděl ani neslyšel nic, krom vzduchu svištícího kolem. Připadal si jako ve snu. Ve snu, ve kterém usilovně běží a přece stojí na místě, letí bez křidel a nemůže měnit směr. Situace se jevila absurdní a rychle ho začala rozčilovat. Padl snad do vrtošivé léčky, kterou se baví nějaká znuřená

černokněžka? Neočekával, že by v této oblasti království mohl narazit na magické síly a energie. Třeba se jen jedná o jakousi hříčku přírody. Stále plachtil, plachtil a plachtil ...

Až konečně následoval dopad. Nebyl nikterak tvrdý. Všude kolem něj se vzneslo barevné listí a následně se zase líně snášelo dolů. Praštil se snad do hlavy tak silně, že ztratil vědomí a celý ten dlouhý let byl pouhým výplodem pomlácených myšlenek, ze kterých právě procítá?

Do modrých očí jej pošimralo nízké slunce. Přivřel víčka, s námahou si klekl na paty a rozhlížel se po bližším i vzdálenějším okolí. Nacházel se ve zcela jiné krajině, než po jaké projížděl v sedle grošáka, po němž mimochodem nebylo ani vidu, ani slechu. Všudypřítomnou bílou mlhu vystřídalobyledě modré nebe, které důstojně křížovala nadýchaná oblaka. Vlasy čechralléhký vánek, který si rošťácky pohrával s podzimem unavenými javorovými listy, honil je ze strany na stranu, jako by Clarovi umetal cestu mezi nahodile rostoucími kmeny statných stromů. Úzké údolí bylo obklopeno nevysokými kopci, jejichž stráně jako by se předháněly, která se dokáže zbarvit do nápaditějších obrazců. Vše na něj působilo vřelým, mírumilovým dojmem. A taky hravým. Přírodní scénérie doslova vybízela k tomu, aby si v ní dětinsky zaskotačil, nabral plné náruče listí a vyhazoval je zas a znovu vysoko nad sebe.

Nezbývalo nic jiného než vstát a vydat se dál po svých. Doufal, že nekráčí vstříc záluďné pasti. Ostatně cítil se v tomto prostředí skvěle. Zbožňoval suchý podzim, při kterém slunce hřeje, ale nepálí, panuje umírněný klid před dlouhým zimním spánkem, a přesto je možno ve vzduchu zaznamenat jakési těšení, neurčité očekávání věcí příštích. I on se nyní těšil na věci příští. Ponesou v sobě určité mnoho dobrého a přinesou to k němu.

„Nazdárek,“ pozdravil jej ze strany neznámý hlas.

„No nazdar,“ opáčil zvesela Clar.

Už chvíli tušil, že ho v jeho nenadálém osamění navštíví některý z neviditelných kamarádů, mnohdy průvodců a velmi často i rádců.

„Není zrovna obvyklé přejít lusknutím prstu z nečasu do přívětivého podnebí, nemyslíš?“ nadhodil rozvážně hlásek.

„Souhlasím, ale lepší než naopak, ne?“ reagoval Clar.

Představil si, jak prozatímně neznámý doprovod pozvedl obočí.

„Já jen, zdalipak jsi zvážil všechny možnosti?“

„Hm, takže Váhavost?“ střelil od boku Clar.

„To je moje sestřenka,“ zachichotal se hlas. „Mně se říká *Obezřetnost*.“

„Čím jsem si vysloužil tvou přítomnost? Nebo snad zasloužil?“ zeptal se Clar.

„Možná spíše zaslouženo soužením.“

„Jakže?“ nechápal Clar.

„Vždyť sám víš... Již dlouho se soužíš a v posledních dnech se ti naskytl alespoň náznak východu z temných stínů.“

„A to není dobře?“ podivil se Clar.

„Jistěže je,“ potvrdila rychle *Obezřetnost*.

„Ale?“

„Měl bys tím více dbát o zkoumání toho, zda se ti pouze nepodbízí lákává vidina, která však nemusí nutně vést ke kýženému cíli.“

Clar se zamyslel.

„Jaký je podle tebe můj cíl?“

„Co si myslím já, není až tak důležité,“ váhavě volila slova *Obezřetnost*.

„Přirozeně,“ řekl suše Clar.

„Ale když už se přímo tážeš, tak...“

„Ano?“ byl na odpověď upřímně zvědav Clar.

„Naleznout svůj vlastní pevný bod. Bod, kolem kterého se budeš točit, od něhož se sice budeš vzdalovat a zase se k němu blížit, avšak nikdy se už od něj nevzdálíš tak, abys jej neviděl.“

„Zajímavá úvaha,“ připustil Clar.

„Nemohu a vlastně ani neumím povědět, jestli je to cíl dostupný, natožpak vhodný. Od toho tu koneckonců ani nejsem.“

„Od čeho tedy ano?“

Následoval hluboký povzdech. Obezřetnost si dávala na čas. Krajina se příliš neměnila. Hnědá, žlutá a červená barva vládly, kam jen oko dohlédlo, snad jen údolí se začínalo mírně svažovat, zužovat a tvořit jakýsi trychtýř. Náhlý poryv větru vmetl Clarovi spoustu listí smíchaného se suchým prachem do tváře, až se rozkašlal.

„Zvaž, zda budeš dále kráčet jednotvárnou cestou skrytou v mlze, nebo se vydáš zřetelnou pěšinou obklopenou hřejivými vjemy,“ řekla posléze Obezřetnost.

„Copak mám zrovna na výběr?“ zarazil se Clar.

Obezřetnost ho již ovšem opustila. Možná také z důvodu, že se u kmene blízkého stromu zjevil další poutník. Schoulený se jednou rukou opíral o kovovou hůl s koncem vytvarovaným do kruhu a druhou na něj přívětivě mával. Nepůsobil nikterak nebezpečně, ale Clar k němu přistupoval opatrně.

Vlastně obezřetně.

„Jsem tuze rád, že tě konečně spatřuji na vlastní zraky,“ přivítal Clara neznámý poutník.

Takže Obezřetnost mě neoslovila jen tak náhodou, pomyslel si a zastavil od starého muže na vzdálenost dobrých deseti kroků. Snažil se jej všemožně prokouknout, ale něco mu v tom bránilo. Jako by kolem starce kroužila neviditelná obranná kopule a znevažovala Clarovi uplatnit na něj nadpřirozený um.

„Měl bych být rovněž tuze rád?“ zeptal se neznámého.

Stařec se dobrosrdečně usmál a bez ostychu odhalil ústa s chybějícími zuby. Ty, co ještě v čelistech zůstaly, vypadaly nezdravě, zkaženě a zažloutle.

„Obávám se, že na to nemám jasnou odpověď,“ řekl mnohoznačně stařec. „Jmenuji se Nerdas, ale dříve mě moji přátelé oslovovali Černý lišák,“ prozradil a v zelených očích se mladicky zablesklo.

„Odhaduji, že to už je hezkých pár let, co jsi svou přezdívku slyšel naposledy,“ utrousil Clar, jelikož se mu Nerdas ani za mák nezamlouval. *Když ho trochu vyprovokuju, třeba se něco dovím*, přemítal v duchu.

„Drzost a nerozvážnost stále víc a více vládnou churavému světu, že?“ konstatoval Nerdas, ale spíše než jako výtku Clarovi to vyznělo jako prázdné hořekování životem unaveného, avšak smířeného člověka.

„Cožpak slušnost a zdrženlivost to již společně někam dotáhly?“ opáčil pichlavě Clar.

Nerdas si místo odpovědi začal mnout svraštělou bradu a udělal dva tři nečekaně svižné kroky směrem ke Clarovi. Ten strnule stál, pravou ruku však uvedl do stavu pohotovosti, aby byl v případě potřeby připraven rychle tasit meč.

Velké pestrobarevné listy se jim oběma tulily ke kotníkům jako mazlivé kočky. Příjemný vánek je lechtal pod nosem. Nerdas si Clara dlouze prohlížel. Zkoumal jej z různých úhlů jako zvědavé dítě, jež se prvně seznamuje se vzdáleným strýcem. Co když mu přinesl nevidaně zábavnou hračku? Že by i Clar rozprostřel kolem sebe neprostupný závoj, za který by stařec nedokázal nahlédnout? Clar trpělivě čekal, co z podivného starce vypadne za moudro.

Najednou mu z pravého do levého spánku projela tupá bolest. A zase nazpět, až si musel přiložit dlaň na bok hlavy. A znovu, tentokrát dokonce sykl bolestí. Nerdas se zakabonil. Vypadalo to, že si dělá o Clara starosti. Neřekl však ani slovo, jen ho soustředěně

pozoroval. Vtom se Clar dostal do neovladatelné křeče. Hlava se mu samovolně zvrátila dozadu, paže se zkroutily za zády a oči zastřel černý kal. Avšak i přesto viděl. A spatřoval děsivé věci. Ani ne tak tím, jak vypadaly, nýbrž tím, jak na něho působily. Z výjevu na něj hmatatelně dotíralo čiré Zlo.

Vznášel se vysoko nad zemí. Letěl. Letěl jako pták a shlížel na krajinu pod sebou. Něco hledal? Někoho pronásledoval? Nebo možná kdosi pronásledoval jeho? Ne, o to ve vidině nešlo. V krajině pod ním se náhle objevila puklina, která se nejdříve z niterné praskliny ve vysoké trávě měnila v širokou i hlubokou trhlinu. Trhlina bez dna – temná, děsivá, zlovlná. Zastavil se v letu a klesal. Zůstal viset ve vzduchu těsně nad průrvou. Z ní k němu doléhalo sotva znatelné monotónní hučení. Bylo krajně znepokojivé. Pak zaslechl i jiný zvuk. Kapání. Zadíval se vzhůru, ale na ocelovém nebi ani mrak. Tento kapot rozhodně nebyl od deště, přesto jej sluch nebalamutil. Tekutina nadále v pravidelných intervalech skapávala do černoty v trhlíně. Jako by volala, jako by dávala znamení. Je volný průchod, nic už nebrání v cestě na povrch.

Rázem se celý svět otočil naruby. Clar se nevznášel nad trhlinou, nýbrž pod ní. Cosi černého a mazlavého mu dopadalo na čelo. Otřel si jej a prohlížel si kapalinu. Začal křičet. Současně se propadal vzduchem. Ovšem již ne k prasklině, vždyť se obrátil svět. Padal vstříc pustoprázdnému nebi. Už zase...

Probralo jej třepání. Nerdas se skláněl přímo u něj a vetchem rukou trásl jeho ramenem.

„No sláva,“ oddechl si, „už jsem se začínal bát, že se ke mně nevrátíš.“

Clar se zachvěl a nedůvěřivě se odtáhl od starce.

„To jsi vyvolal ty?“ vyhrkl dotčeně otázku, aniž věděl, zda bude Nerdas vědět, nač se ptá.

„Co jsi spatřil?“ tázal se bez okolků Nerdas.

V krajině se zvedl silný vítr. Z korun okolních stromů začal neurvale trhat list za listem a metat je všemožnými směry.

„Je to důležité, soustřed' se,“ naléhal stařec. „Věř mi,“ dodal.

Tím spíše však Clar v sobě žádný náznak důvěry vůči němu nedokázal naléznout.

„Ptát se budu já,“ vzepřel se starci. „Začni tím, kdo doopravdy jsi?“

Nerdas si narazil klobouk níže do čela, aby ve větru neuletěl.

„Mé jméno ti musí bohužel prozatím stačit,“ ohradil se pevným hlasem.

Clar se ironicky pousmál. Jistěže pouhé jméno nestačí, když o něm doposud v žádném hovoru nezaslechl ani zmínku. Slovní roztržka by ovšem ničemu neposloužila, a tak se pokusil nasadit smířlivější tón hlasu.

„Dobře, pověz mi alespoň, co se mohu momentálně dovědět, aniž tě to jakkoli ohrozí.“

„Naivní chlapče,“ řekl shovívavě Nerdas, „mně již opravdu ne-sejde na mém vlastním bezpečí, ať už fyzickém, nebo duševním. Čím více informací bych ti nyní o sobě prozradil, tím hůře by ses potýkal s břemeny, která s sebou vláčíš. Věř mi, že jich máš na sobě naloženo mnohem více, než si momentálně myslíš a připouštíš.“

„Svá břemena ponesu dál tak jako tak,“ trval na svém Clar.

Nerdas se opětovně poškrábal na bradě a oběma rukama se opřel o kovovou hůl. Pod děravým pláštěm se mu na zádech zřetelně vyrýsoval hrb. Najednou vypadal na smrt vyčerpaně.

„Nedávno jsem měl sen,“ převaloval pomalu slova po jazyku. „Vyjevily se mi v něm události, které se udály před mnoha staletími, události, které se nás všech v Osmihorém království i v krajinách za jeho hranicemi dotýkají právě ve dnech našeho současného bytí, i události, jež budou následovat. Avšak je doopravdy nevyhnutelné, aby následovaly tak, jak se mi ve snu vykreslily?“

Vítr z ničeho nic utichl, jako by se zaposlouchal do starcových vět a nechtěl, aby mu uniklo byť jediné slůvko.

„Jak to souvisí se mnou?“ osmělil se Clar.

„Míru tvého zapojení do celého příběhu se právě snažím zjistit,“ přiznal Nerdas.

„Pokud nebudu mít k dispozici další podrobnosti, obávám se, že ti nemohu pomoci,“ namítl Clar.

Nerdas chápavě kýval hlavou, pohled však zavrtával dolů k nohám.

„Cítil jsem sžíravou tíseň.“

„Cože?“ špitl Nerdas a pozvedl zrak.

„Před chvílí, v té vidině, nebo oč se jednalo,“ vysvětloval Clar. „Neutišitelná hoře se valila z úkrytu a zlomyslně ulpívala na těch nejcitlivějších kouscích Duše. Nebylo úniku. Vzduch byl prosycen kyselým puchem nevyhnutelného utrpení. Drásalo to celou bytost až do morku kostí a ještě mnohem hlouběji.“

„Ach, bohové,“ hlesl Nerdas.

Vítr se opětovně uvedl do divokého pohybu. Krom hlasitého svištění s sebou přinášel i jakýsi neurčitý ryk. Clar zpozorněl, na Nerdasovi ale nebylo patrno, že by vnímal něco dalšího než doznívající Clarův popis. Vtom se během pár vteřin udála spousta hrůzného. Nerdasovým tělem několikrát projelo ostří meče, až se starcova krev rozstříkla na všechny strany a potřísnila i Clarův oděv. Žádného útočníka však Clar nezaznamenal. Nezahlédl nikoho a nic, pouze jej do uší tepal teď už naprosto zřetelný výsměšný řev, křik a burácivý povyk.

Spěšně sahal po vlastní zbrani, ale ta uvízla v pochvě a nešla vytáhnout. Její bratrský meč na tom byl totožně. Clar se začal bezradně otáčet kolem dokola. Všude jen barevné listí, uličnický hnané foukáním větru, vytvářelo krkolomné spirály, současně přikrývalo bezvládné Nerdasovo tělo a vršilo na něj nepatřičnou mohylu.

Clar zalapal po dechu. Nemohl se nadechnout. Drahnou chvíli trvalo, než si uvědomil, co se právě stalo. I jeho trup zrovna proklá-
lo průhledné ostří meče. Jeho krev jako rudá malířova barva ještě
více dosytila již dostatečně rudé listy. Bezmocně klesl na kolena
a zhroutil se na zem. Barevný hrob jej bez otálení přátelsky objal.

XXXVIII.

Nad hlavou Manope prosvištěl šíp a zabodl se do blízkého kmene stromu. A další. A znovu. Nestačila se otáčet, natož aby se místo zběsilého úprku zmohla na účinnější obranu. Dokud budou její pronásledovatelé v markantní početní převaze i v poziční výhodě, budou se její šance na vyvážnutí z aktuální situace bez zdravotní úhony prudce zhoršovat.

Krom svištění šípů s otrávenými hroty se jí do uší dobývalo také svištění větru. Jeho poryvy byly tak silné, že čím dál více nabývala dojmu, jako by i tento nezdolný přírodní živel proti ní kdosi poštal, stejně jako tu zabijáckou partičku. Nebyla si vědoma sebe-menšího důvodu, vyjma své vlastní přítomnosti, kterým je mohla popudit. Ačkoli ... Možná se přece jen odchýlila z cesty více, než by jí teď bylo milo. A došlápla při tom nechtěně na místo, na kterém se otisk jejího chodidla neměl vůbec objevit.

Při putování vstříc Šeptajícím vodopádům, které podle prastarých ošuntělých map mistra Mirklina leží kdesi v neurčité dáli před ní, se snažila nedržet hlavních cestovních tras. Dokonce ani těch bočních. Sama si vytyčila pomyslnou křivku, ze které každý den zobala zanedbatelné drobký vzdáleností, protože často vedla skrz neprostupnou krajinu připomínající pravou divočinu. Volila raději svízelnější, neprošlapané cesty, jen aby ušla pohledům potenciálních pronásledovatelů, ať už nepřátel, nebo bývalých přátel.

Bývalých? Kdo však pro ni nyní představoval nepřítele a kdo naopak stále stál na její straně? Spatřila by vůbec po svém boku

ještě někoho pozvednout zbraň na obranu, nebo by se jí každé ostří rovnou zarylo do masa skrz bledou elfí kůži? Střetne se ještě v brzké době s Kargavou? A pokud ano, jakým směrem se jejich setkání bude ubírat? Ke konejšení a pochopení, nebo přes pichlavé bodláky zklamání?

Nemalovala si v mysli nadějně iluze, že by se její konání v Protikladném městě nedoneslo až do síní Kovadliny. Rovněž nemělo smysl si namlouvat, že se v důsledku těchto krvavých událostí nedostala na seznam nežádoucích osob. Sama nevěděla, zda si ještě vůbec přála usednout s ostatními Divotvorci k hřejivému krbu pod bezpečným příkrovem jejich domovského hradu, poslouchat praskání polínek v ohni smíchané s řehtáním Basila a Drunga. Pokud dojde ke vzájemné konfrontaci před tím, než si smočí ruce pod Vodopády, bude se ve svém konání rozhodně řídit intuicí, nikoli zbytečnými předpoklady a dopředu plánovanými postupy.

Pokud se jí tam ovšem podaří dorazit. Aktuálně to spíše vypadalo, že se jí mezi lopatky zakousne ohlodaný hrot, který z roztřepené tětiny vypustí ruka – či vlastně?

Její současná lapálie spočívala v tom, že se neobrněla dostatečnou mírou obezřetnosti. Když se před necelou hodinou prodírala přes spadané stromy a hustá křoviska, zavnímaly její citlivé vnitřní receptory podivně naléhavé chvění. Vycházelo z neznámého bodu v lese, který se podle všeho ale nacházel velice blízko ní a Bělouše. Neváhala, skrze dlaně k sobě nechala promlouvat kmeny i vlhká mechoviště, aby zjistila, odkud se k ní neslyšné vibrace šíří. Zřejmě si myslela, že se jedná o vstřícné místo a že jí les hodlá pouze nabídnout útočiště se zdrojem energie k dočerpání sil. Žel, pletla se. I les se k ní zachoval hůře než macešky. Jakmile totiž našla skrytý palouk, z něhož se ono chvění šířilo, poznala, že se nechala vlákat do pastí. Energii si zde neměla dočerpat ona, nýbrž nepojmenované Zlo, přebývající ve zdejší promáčené půdě.

Shýbala se zrovna dolů, aby se zavřenýma očima dokázala uzříť minulost i přítomnost daného prostoru, když vtom ji oba kotníky bolestivě sevřely kostnaté ruce, které prudce vyrašily z vřesu, až zavravorala a upadla na bok. Překvapením vyjekla. Další nenechavé ruce už chňapaly i po Běloušových kopytech. Kůň začal panikařit a s hlasitým ržáním vyskakovat, dupat a vzpínat se na zadních. Za vylézajícíma rukama následovaly celé paže, ramena, propadlé trupy, pokřivené nohy a v neposlední řadě i ohyzdné hlavy s prázdnými očními důlky.

Na palouku totiž v dávnověku došlo k úkladné vraždě. Přesněji řečeno mělo dojít. Dotyčný, jenž měl tehdy přijít za mrzký žold o život, ale cestoval s početnější družinou, než vrahouni předpokládali. Nemožno dnes již povědět, kdo komu tehdy ukřivdil natolik, že měl svůj dluh umořit vlastním skolem. Poměrně snadný úkol, byť mravně pokulhávající, se zvrhl v krvavou řež, kdy se počty na obou zúčastněných stranách vzájemně rychle pokrátily. Na daném místě se následně uhnízily špatné energie čekající na vhodný okamžik, kdy jim bude umožněno opětovně vyplynout na povrch.

Těžko momentálně soudit, zda je kdosi pobídl a popostrčil k činnosti. Jestli nějaká bytost s magickými schopnostmi věděla o odpočívajících nebožtících a považovala jejich probuzení k novému položivotu za vhodnou příležitost krajně znepríjemnit Manope její putování. Buď jak buď, Manope byla nyní nucena před nimi prchat, jelikož nemělo žádný význam s nimi měřit fyzické síly. To zjistila hned na palouku, když jednoho nezastavila uražená noha a druhého dokonce ani setnutá hlava.

Bělouš se i přes svou oddanost a věrnost splasil a pelášil do hlubin lesa, přesně na opačnou stranu, než zamířila Manope. Ne snad že by měla dostatek času na rozmyšlení, kudy se pokusí naléznout jakés takés bezpečí. Její elfí smysl ji prostě vedl nejkratší cestou pryč, co naplat, že ji nasměroval přímo do toho nejprudšího

svahu. Manope přerývaně oddychovala. Snažila se neustále kmitat rukama, aby dodala plicím dostatek potřebného vzduchu. Stejně tak se snažila udržet v plynulém chodu i nohy, aby jí nezdřevněly a mohla při neustálém běhu stačit i klikkovat před střelami nemrtvých bojovníků.

„Hej...“

Zdálo se jí, že v návalech větru zaslechla volání. Nebo ji už možná opravdu docházejí síly a dostavují se prvotní výplody hraniční únavy?

„Hej, heeej!“

Ano. Teď už halekání zaslechla dostatečně zřetelně na to, aby se jednalo o pouhé šálení mysli.

„Hej, hej, heeej!!!“ ozvalo se opětovně.

Manope se skulila za nejbližší křovisko, za kterým se mohla alespoň na malý okamžik schovat a popadnout dech. Volá na ni neznámý zachránce, nebo naopak náhončí jejích pronásledovatelů, jemuž se čert ví jak podařilo jí nadběhnout z druhé strany?

Ve větvích nad ní se zatřepotaly šípy. Manope v duchu zaklela. Už dost! Utíkat již nemělo valný význam, raději se nepřátelům postaví i s vědomím, že s největší pravděpodobností neuspěje. Kolik jich dokáže zneškodnit, než se některému z nich podaří zasadit jí konečnou ránu z milosti? Jednoho, dva, možná pět? Nadmíru si nefandila, spoléhala ovšem na svůj bojový výcvik. A na ten se rozhodně spolehnout mohla.

Když se po napočítání do tří vynořila zpoza křoví, se zbraněmi připravenými uštědřit nespočet seků, bodů i řezů, naskytl se jí nečekaný výhled. V lesním oparu bleskurychle tékal hnědý stín. Pohyboval se věru nadlidskou rychlostí. Jeho cíle byly zřejmé. Pronásledovatelé Manope byli podle všeho více než zaskočení jejím nečekaným pomocníkem. Jeho tak ani nestálo příliš velké úsilí likvidovat jednoho po druhém. Tu přiskočil a z nešťastníka vytryskla

hnilobná krev, tam zase dalšího lehce odhodil a doslova přišpendlil na trčící špičaté větve. Neuplynulo mnoho vteřin a z nemrtvých se stali mrtví. Nyní snad již trvale.

Jakmile si poradil s posledním bídákem, schoval se za navržené kamení. Les utichl a rovným dílem se uklidnil i tlukot Manopina srdce. Namísto vzrušení z boje ji ihned opanovala zvědavost. Musela přece svému zachránci vyjádřit vděk. Zastrčila zbraně a krok za krokem se vydala vpřed.

„Haló?“

Žádná odpověď.

„To jsi byl ty, kdo na mě volal?“ zkusila Manope.

„Hej,“ ozval se po chvíli, pravděpodobně na znamení souhlasu.

„Děkuji za záchranu života,“ řekla Manope a znovu se o kousek přiblížila. Už byla dostatečně blízko na to, aby mohla za kamení nahlédnout. „Ráda bych poznala, komu jsem nyní zavázána, pokud by to nevadilo,“ osmělila se. V tu ránu však svých slov zalitovala.

Tajemný zachránce před ni bez dlouhého přemlouvání předstoupil. Z deště pod okap, stihla si ještě pomyslet Manope, když v bytosti bez sebemenších pochyb rozpoznala hejkala.

Statné svalnaté tělo s naběhnutými žilami, pokryté ochlupením ne nepodobným jehličí, halil lesní netvor nestydatě jen do pár kusů špinavé látky a hrubě opracované kůže převázané motouzy a tenkými pružnými větvičkami. Na rukou i nohách měl pouhé tři prsty ukončené zčernalými nehty, či spíše drápy, hrbil se a trhanými pohyby sebou neustále cukal a těkal pohledem. Jediné, co na něm nepůsobilo děsivým a divokým dojmem, byly kulaté hnědé oči posazené široko od sebe, téměř až na bocích ostře tvarované hlavy, na níž místo vlasů rašily jakési rohovinové parůžky.

Než se Manope stačila vzpamatovat z počátečního úleku, že se z jejího zachránce pravděpodobně vyklubala zhouba, hejkal k ní hbitě přiskočil, povalil ji na měkkou lesní půdu a začal ji očichávat krátkým, rozpláclym nosem. Když s čenicháním přestal, pomohl Manope zpátky na nohy a sám si před ní jen tak dřepnul.

„Smrdiš,“ pronesl, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Manope vykulila překvapením oči a začala se upřímně smát, až se z toho zakuckala.

„A to mi zachránilo život?“ zeptala se.

„Hej.“

„To znamená ano?“

„Jak myslíš to?“ nechápal hejkal.

„Jakmile jsem si uvědomila, že ses s těmi nemrtvými vypořádáš zrovna ty, nedávala jsem si pak velké šance na přežití,“ snažila se vysvětlit Manope.

„Jako elfka ty vypadáš, jako divý tvor však páchneš,“ skládal nevyvykle slovo za slovo hejkal.

Divý tvor, tedy Divotvorce? napadlo v duchu Manope. Co o nás může tenhle hejkal vědět? O nás?

„Jsem elfka,“ potvrdila opatrně.

„Elfové k lesům dobře se chovají, hej. Tihle,“ ukázal dlouhým prostředním prstem na již nehybné mrtvoly, „jako semena hniloby v lese těla. Když teď pryč jsou, je tomu správně tak. Hej.“

„Souhlasím,“ řekla Manope, protože netušila, jak s hejkalem rozmlouvat.

Necítila z něho vůči sobě jakoukoli zášť, ale hodlala se obalit opatrností, jelikož o těchto lesních tvorech slyšela jen krvelačné historky z vyprávění pochybných poutníků nebo četla zpola vymyšlené báchorky pro nehodné děti. Hrůzostrašné obrázky v nich se kupodivu téměř přesně shodovaly s jejím novým společníkem.

„Jak ti vlastně říkají?“

„Hej, jméno já nemám.“

„Cože? Vy se mezi sebou nijak neoslovujete?“ divila se Manope.

„Hej.“

Ach, těžké pořízení s tebou, milý hochu. Myslel tím ano, nebo ne?

„Já se jmenuji Manope,“ představila se.

„Man-op-e?“ slabikoval špatně hejkal.

„Ma-no-pe,“ zopakovala trpělivě.

„Hej.“

„Co kdybych ti vymyslela alespoň nějakou přezdívku, hm?“

„Přezdívku?“ nechápal hejkal.

„No jasné, třeba ... hejkal Hejk,“ navrhla bez hlubšího přemýšlení Manope.

„Hej, Hejk, hej.“

„Beru to jako souhlas, Hejku,“ usmála se Manope a protáhla si ztuhlá záda, až jí louplo v kříži. Hejk stále nehnutě dřepěl a vzhlížel k ní. Těžko povědět, zda se za jeho neutrálním výrazem skrývalo i něco více. Dokázal by jí snad prohlédnout až do nitra, kde by vyčítal hrozné věci, kterých se nedávno dopustila?

„Žiješ tu, v tomto lese?“ pokusila se o jiný směr hovoru.

„Zrovna ano, ne dříve.“

„Jak to? Jak ses sem dostal?“ zajímalo ji.

„S ostatními špatnými já byl.“

„Máš na mysli jiné hejkal?“

„Hej.“

„Co se stalo?“

„Zabíjení, smrt, krev.“

Tak to máme společné, prolétlo smutně hlavou Manope. Nejraději ze všeho by se tomuto lesnímu tvorovi ze všeho vyzpovídala. Vysypala by ze sebe veškerá hoře, jimiž byla nyní přeplněná, jelikož nabyla dojmu, že ze strany Hejka by na ni nedopadly žádné bodavé

výčitky ani odsouzení. Zcela jistě by byl pouhým posluchačem, jenž by si vůči ní nevytvořil žádné předsudky ani zkrslé názory. Přesto tak neučinila. Alespoň prozatím.

„To mě mrzí,“ řekla pouze.

„Moji bratři i sestry byli tam, pak už já vidět je nechtěl více.“

„Opustil jsi rodinu? Stal se z tebe samotář?“

„Samotář? Hej.“

„Chtěl bys mi o tom povědět i něco dalšího?“

„Hej.“

Přesto Hejk žádnými krkolomnými větami nepokračoval. Možná jen neuměl vyjádřit slovy, co dříve prožil. Možná uvažoval stejně jako Manope a nehodlal se jí nikterak více otevřít.

„Neměli my hlad, rdousili jsme přesto a po čerstvém masu sáпали se,“ vyhrkl nečekaně.

„Zvířat?“ špitla Manope a současně tušila, že pravdivá odpověď bude znít jinak.

„Zvířata, hej, lidi, hej,“ potvrdil její neblahou domněnku Hejk. „Do vesnic z lesa, hej, na pastviny ze samot, krbům horoucím vstříc z útočišť chladných.“

„Jak to? Co vás k tomu vedlo?“ zajímala se Manope.

„Nutkání neodbytné úplně opanovalo nás,“ soustředěně vypouštěl slova z popraskaných rtů Hejk. Hovořil netečně, ale zcela upřímně a na rovinu, tak jak se vše událo, bez příkras a úhybných manévřů.

„Je to vaše přirozenost?“

„Ne. Krví a masem syrovým my živíme se sice, oběti lákáme na místech příhodných k tomu, nikdy však více ne, než náš hlad a žízeň aby utěšeny byly.“

„Takže se něco změnilo? Ve vás samotných?“ vyzvídala Manope.

„Hej. Vysvětlit já to neumím ale.“

„To nevadí,“ řekla Manope a na znamení sounáležitosti chtěla položit svou ruku na Hejkovu.

Její pohyb byl na něho ale zřejmě příliš prudký a ostražitě vyskočil na nohy. Zapružil v kolenou, avšak poté zůstal stát a uklidnil se. Zřejmě mu došlo, že instinkt jej varoval zbytečně. Ne, od Manope mu nehrozí žádné nebezpečí. Možná však jeho reakce nebyla způsobena Manope. Začal totiž větrít ve vzduchu a stríhat ušima. Za jiných okolností by to Manope snad přišlo i roztomile komické.

„Něco v nepořádku?“ zeptala se opatrně a mimoděk se začala rozhlížet kolem sebe.

Kam až dohlédla, nespátkovala cokoli podezřelého. Všude pouze mlčenlivý prastarý les, který neprojevoval pražádný zájem o to, co se v něm děje a odehrává. Občas se jen mlhou líně pohnuly stíny větví a šedivé kůry zapraskaly, jako by se stromy protahovaly ze své letité ztuhlosti. Manope si teď ze všeho nejvíce potřebovala odpočinout a alespoň na pár chvil na měkkém mechu, přikrytá suchým listím, zamhouřit oči.

„Povědět těžko, hej,“ řekl polohlasem Hejk a neustával ve snaze zachytit další zvuky či zápach. „Zůstávat tady déle bychom neměli už ale.“

„Podívej, Hejku, musím se pokusit naleznout svého Bělouše a pak se vydat ... vydat ... no prostě za jedním úkolem přibližně támhle tím směrem,“ ukázala kamsi neurčitě za sebe Manope, doufajíc, že její slova nevzbudila v Hejkovi podezření čehokoli nekalého. „Hej.“

Manope zaváhala, ale pak se rychle rozhodla zeptat.

„Nechtěl bys mi dělat doprovod?“ vyhrkla ze sebe. „Třeba ne celé mé putování, jen tak dlouho, jak bys sám chtěl,“ mírnila trochu svou nabídku.

„Hej.“

„Beru to jako ano. Tak mi teď pro začátek zkus, prosím, vyčeni-chat, kam se mi zaběhl můj kůň, partáku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Divotvorci: Kniha druhá.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.